

Sygn. akt IV KO 8/21

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **T. J.**

oskarżonego o czyny z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 17 marca 2021 r.

wniosku Sądu Rejonowego w L.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. postanowieniem z dnia 31 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...), na podstawie art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy T. J., oskarżonego o popełnienie przestępstw skarbowych określonych w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w K. W uzasadnieniu wskazał, iż z dołączonej do akt sprawy kserokopii opinii sądowo-lekarskiej wynika, że udział oskarżonego w postępowaniu karnym jest możliwy, z uwzględnieniem, iż z uwagi na stan zdrowia nie będzie się on przemieszczał poza miejsce dotychczasowego pobytu, tj. poza K. Sąd nadmienił również, że „w pojęciu dobra wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art. 37 k.p.k. mieszczą się także okoliczności natury zdrowotnej uniemożliwiające stawiennictwo osobiste oskarżonego na rozprawie. W szczególności w tym rozumieniu dobro wymiaru sprawiedliwości wyraża się, aby

sprawa danej osoby była rozpoznana bez zbędnej zwłoki, a osoba winna została pociągnięta do odpowiedzialności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny. Sąd Rejonowy w L. wykazał, że wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy T. J. do rozpoznania sądowi równorzędnemu położonemu w mieście, w którym oskarżony mieszka.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się, że „dobro wymiaru sprawiedliwości”, stanowiące podstawę przekazania sprawy innemu sądowi w oparciu o przepis art. 37 k.p.k., to także realna możliwość rozpoznania sprawy przez inny sąd niż miejscowo właściwy w sytuacji, gdy – stwierdzony opinią lekarską – stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu stawiennictwo w tym sądzie, a czyni realny jego udział w postępowaniu w innym sądzie, bliższym miejsca jego zamieszkania (zob. m.in. postanowienia: z dnia 12 października 2006 r., III KO 61/06; z dnia 12 marca 2008 r., II KO 5/08; z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 6/10). Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie.

Obrońca oskarżonego złożył kopię opinii sądowo – lekarskiej wydanej przez lekarza biegłego sądowego w lipcu 2020 r. na polecenie Sądu Rejonowego w O., prowadzącego inną sprawę T. J. Biegły stwierdził, że cierpi on „na ciężką chorobę, mogącą stanowić zagrożenie dla jego zdrowia, jednakże aktualnie nie stwierdzono nasilenia objawów uniemożliwiających udziału w postępowaniu przed Sądem”. Zaznaczył, że dolegliwości oskarżonego mają charakter przewlekły oraz że ze względu na charakter schorzenia i okresowe nasilenie objawów stwierdził przeciwwskazanie do opuszczania przez niego miejsca pobytu w celu udziału w postępowaniu przed sądem poza miejscem zamieszkania” (k. 1153-1154 akt sprawy).

W tym stanie rzeczy należało przyjąć, że warunkiem rozpoczęcia procesu oskarżonego i jego zakończenia w rozsądnym terminie jest postąpienie po myśli art. 37 k.p.k. Zatem w uwzględnieniu inicjatywy sądu miejscowo właściwego sprawę T. J. przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K. Celowe będzie wspomnieć, że wcześniej inne sprawy T. J. Sąd Najwyższy na podstawie art. 37 k.p.k. również przekazał do rozpoznania sądom umiejscowionym w K.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

